

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho

Partizánske-mesto

IX. ročník
číslo 9/2011

Čas darovaný Bohu nikdy nie je premárený
a Boh nás požehná.

Šírim ďaleko
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Aj tvoje utrpenie má
zmysel
strana 3

Zaujalo nás

Dotkní sa Ježiša
srdcom
strana 4

Svetové dni mládeže
2011 s jezuitským
programom MAG+S
strana 5-7

Boli sme pri tom

Festival chrámových
zborov Bojnianske
zvony
strana 8

Týka sa nás

Mesiac(e) úcty
strana 9

Zamyslenie

Ako sa dobre
vyspovedať?
strana 10-11

Aktuálne

Svätíme a
spomíname
strana 13

Farská kronika

od 21.9. do 25.10.2011

**Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatostou
krstu začlenili:**

Dominika Mihályová
Sofia Zuzelková

**s nádejou na večný život
sme odprevadili:**

Helena Kluková, 91 r.
Rozália Korcová, 83 r.
Jozef Fabo, 58 r.
Anton Beka, 60 r.

Odpustky

Počas roka máme niekoľko príležitostí, kedy môžeme získať tzv. plnomocné odpustky. Čo sú odpustky nám hovorí Katechizmus Katolíckej cirkvi v bodoch 1471-1479. V skratke: tým, že človek spácha hriech, pripíše sa mu vina, ale aj následok za ňu, teda trest. Ak sme spáchali ťažký hriech (vedome, dobrovoľne a vo väčnej veci), zaslúžime si zaň večný trest (peklo). Ak sme spáchali ľahký hriech, zaslúžime si časný trest (očistec). Boh vo svojom nekonečnom milosrdenstve nám dáva možnosť odpustenia hriechov vo sviatosti zmierenia. No aj vtedy, keď sa nám odpustí hriech, následok (teda trest) zostáva. Síce nie večný (v pekle), ten sa odpúšťa spolu s hriechmi, ale časný (v očistci) zostáva. Ak chceme, aby sa nám odpustili aj časné tresty, na to slúžia odpustky.

K získaniu odpustkov je potrebné vykonať nasledovné:

1. vzbudiť si úmysel získať odpustky
2. pristúpiť k sviatosti zmierenia
3. vzbudiť si rozhodnutie viac nehrešiť (vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu)
4. priať Telo Kristovo (sv. prijímanie)
5. pomodiť sa modlitbu na úmysel Sv. Otca (napríklad Otče náš, Zdravas Mária, Sláva Otcu)

Pre koho môžeme plnomocné odpustky získať?

Každý sám pre seba. Výnimku tvorí obdobie od 1. do 8. novembra. Vtedy môžeme získať plnomocné odpustky len pre duše v očistci, každý deň pre jednu dušu.

Liturgický kalendár

- 1.11. - Všetkých svätých
- 2.11. - Všetkých verných zosnulých
- 6.11. - 32. nedeľa v cezročnom období
- 13.11. - 33. nedeľa v cezročnom období
- 20.11. - Nedela Krista Kráľa
- 27.11. - 1. adventná nedeľa

Aj tvoje utrpenie má zmysel

Koho Pán Boh miluje, toho krížom navštievuje - známe, ba až frázistickej príslovie. Podobne ako všetko: Ľahko sa povie, ľažie sa žije. Často ním utešujeme iných práve vtedy, keď nás Pán Boh „až tak nemiluje“.

Čo je láska úplne pochopíme až v nebi, keď sa bytostne zjednotíme s prameňom lásky, s večnou Láskou. Avšak našim povolaním a poslaním je už dnes k tomuto poznaniu napredovať, čo je predpokladom a podmienkou onoho stavu, ktorý „*ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo ...*“ (1 Kor 2,9)

Že bozkávanie sa na zastávke nie je láska, viem už dávno. Vďaka milosrdným sestrám ďakujem Bohu, že po skúsenostiach v trenčianskom hospici som dnes ďalej v poznaní o pravej láske. Hneď vo vstupnej hale ma upútal nápis: „Materinská láska je tá najvznešenejšia forma lásky“ ... lebo je nezíštna. Dieťa nikdy všetko matke nevráti. Každý je povolený k materstvu, resp. otcovstvu, v širšom zmysle - milovať nezíštne. Prirodzená láska funguje na princípe „niečo za niečo“. Pravá láska kalkuluje s večnosťou. „*Utrpenia tohto času nie sú hodny porovnávania s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjavit.*“ (Rim 8,18) Blaise Pascal výstižne vyjadril, že sa oplatí veriť, že každé utrpenie môže nadobúdať božskú veľkosť: „Ak sa veriaci mylia a naozaj za prahom smrti je mlčanie a temnota, nikdy sa o tom nedozvie. Ak sa však neveriaci mylia a niečo jestvuje, tak celú večnosť ponesie následky svojho omylu.“

Slúžiť človeku, ktorý „*nemá podoby ani krásy*“ (Iz 53,2), ani nikoho na tejto zemi - to je láska. Pravá láska slúži tomu, kto to potrebuje¹, nie tomu, kto „chodí s nami“. (porov. Mk 9,38) Láska je zadarmo - nekoná sa na dosiahnutie iných cieľov. Kto koná charitu v mene Cirkvi, nikdy sa nebude snažiť vnucovať iným vieru

Cirkvi.²

Tých pár dní v užšom kontakte s utrpením, s ľudskými osudmi ukrižovanými medzi nehom a zemou ma naučilo vďačnosť. Úplne spontánne a celkom pružne som presunul ľažisko svojich úvah: Prestalo ma trápiť, čo si JA nemôžem dovoliť a aké to mám JA ľažké. Pochopil som, že moje šťastie nezávisí od života podľa mojich predstáv. Keď vidíte človeka v produktívnom veku, vo „vigilnej“ kóme, ktorý „nemôže umrieť“, pre ktorého už len smrť bude úľavou, prestane vás trápiť, že nemôžete ísť do zahraničia na výlet ...

Utrpenie je skutočnosťou, ktorá je neustále prítomná v ľudskej histórii. Je predmetom hlbokej túžby človeka osloboodiť sa od každého zla.³ Človek je povolený k radosti, avšak denne skusuje rozličným spôsobom utrpenie a bolest.⁴ Nie je pravda, že každé utrpenie je dôsledkom viny a že má povahu trestu. Osobitným dôkazom toho v Starom zákone je postava spravodlivého Jóba.⁵ „Tým, že Kristus uskutočnil vykúpenie prostredníctvom utrpenia, dal ľudskému utrpeniu výkupnú hodnotu. Teda každý človek sa môže svojím utrpením zúčastniť na Kristovom vykupiteľskom utrpení.“⁶

Utrpenie nás robí citlivými na (potreby) iných - vyvádzza nás z egocentrizmu.

Pozerajúc na svätých nám to začína byť jasnejšie: Matka Tereza si zvolila Kristovo „žízniom“ za základné heslo, lebo ho počula kričať z bolesti každého trpiaceho a videla v ňom osobitne prítomného Krista.

Stojí pred nami veľká výzva: Byť „milosrdným Samaritánom“ (por. Lk 10,30-37). Cestu z Jeruzalema do Jericha nájdeme aj vo svojom okolí.

Mgr. Michal Lajcha
kaplán

¹ Matka Tereza: „Spočiatku som si mysla, že mám ľudí obrácať na pravú vieri. Neskôr som pochopila, že mojím poslaním je milovať a láska obráti koho chce.“

² Porov.: BENEDIKT XVI., Encyklika Deus caritas est, 31/c.

³ Porov.: Inštrukcia o modlitbách za uzdravenie, Kongregácia pre náuku viery, Don Bosco 2000, s.6.

⁴ JÁN PAVOL II., Apoštolská exhortácia Christifideles laici, č. 53. In: Tamže, s.6.

⁵ Porov.: Inštrukcia o modlitbách za uzdravenie, Kongregácia pre náuku viery, Don Bosco 2000, s.7.

⁶ JÁN PAVOL II., Apoštolský list Salvifici doloris, č. 19. In: Tamže, s.9.

Dotkni sa Ježiša srdcom

Raz sa Ježiš svojim poslucháčom takto prihovoril: „Tento ľud ma uctieva perami, ale ich srdce je ďaleko odo mňa.“ (Mt 15,8).

Tým chcel Ježiš povedať, že pravá nábožnosť nespočíva v množstve prázdnych slov a vonkajších skutkov, ktoré nevychádzajú z nábožného srdca. Skutočná nábožnosť, ktorá sa Bohu páči, sa vzťahuje na celkový stav osoby, prameniaci z čistého srdca, ktoré miluje Boha a blízkeho. Boha sa môžeme dotknúť len srdcom, ktoré verí a nesebecky miluje. Potvrdenie tejto pravdy nachádzame v udalosti zázračného uzdravenia ženy, ktorá 12 rokov trpela na krvotok. Táto žena sa pripojila k zástupu, sprevádzajúceho Ježiša, a keď sa priblížila tak blízko, že sa ho mohla dotknúť, vo svojom srdci verila, že ju Ježiš uzdraví. Vtedy sa rukou dotkla Ježišovho rúcha a svojím srdcom Ježišovho srdca a On pocítil, ako píše evanjelista, že z Noho vyšla sila, ktorá uzdravuje.

V tej istej chvíli žena pocíti, že je uzdravená zo svojej choroby. Tento jej subjektívny zážitok potvrdil i sám Ježiš, keď sa v tom okamihu zastavil a spýtal sa: „Kto sa to dotkol mojich šiat?“ (Mk 5,3). Hoci sa mnohí v tej tlačenici dotýkali jeho rúcha, len táto žena sa skutočne dotkla Ježiša, lebo ona sa Ho dotkla srdcom, ktoré verí. Preto len jej Ježiš mohol povedať: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Chod' v pokoji a bud' uzdravená zo svojej choroby!“ (Mk 5,34) Skutočné stretnutie s Bohom sa odohráva v duchu a pravde a to známená v srdci, ktoré verí a miluje. Srdce je podľa biblického chápania centrum alebo jadro človeka, jeho jednotnosti „ja“, ktoré ešte nie je rozdelené na intelekt a emócie.

V tomto centre svojej osobnosti človek najviac zažíva seba i Boha ako výnimočnosť a neopakovateľnú skutočnosť. Majúc na pamäti túto pravdu, svätý Pavol hovorí: „Lebo srdcom veríme na spravodlivosť a ústami vyznávame na

spásu.“ (Rim 10,10)

Inými slovami, sv. Pavol nám vysvetluje, že človek srdcom všetko verí a slovami vyjadruje, čo sa odohráva v hĺbke jeho bytia. Avšak, aby nedošlo k nedорozumeniu, musíme ihneď povedať, že dnes pojem srdce je veľmi začažený a že pod týmto pekným menom sa často skrýva obsah plný sebeckých väśni a hriechu a nie čistej lásky, ktorá by mala prameniť zo srdca, ako to chápe Biblia. Len srdce, ktoré verí a nesebecky miluje, môže a má nás viesť životom. Je to srdce konverzie, ktoré nežije viac v otroctve sebeckých väśni a hriescích závislostí, ale slobodné srdce, ktoré sa teší z Božej lásky.

V takomto srdci sa uskutočňuje opravdivé stretnutie s Bohom. Takým srdcom sa treba dotknúť Ježiša, aby duša pocítila lásku Jeho božskej sily a moc Jeho milosti, ktorá lieči dušu i telo.

Dotkni sa Ježiša srdcom!
Neboj sa dokázať, že máš srdce, ktoré vie a chce milovať, srdce, ktoré smie plakať a hlasno sa smiať. „Radujte sa s radujúcimi, pláchte s plačúcimi!“ (Rim 12,15)

Kto má v srdci autentickú, nesebeckú lásku, ten horí a spaľuje sa za Boha i duše, ten horiac svieti, ten sa nebojí dokázať, že je veriaci, ktorý žije pre Boha a blízkeho. Horlivosť a oduševnenie vychádza zo srdca, ktoré je spojené s Bohom. Strach nepanuje v srdci, ktoré horí od lásky. V láске nie je strach. Oduševníť nás môžu osoby, ktoré horia od lásky. Svet podmaňujú pre Boha tí, ktorí sa z lásky k Bohu sami spaľujú. Plameň lásky ich srdca sa stáva faklou, ktorá zapála druhé srdcia a v tme tohto sveta osvetľujú cestu k pravému Bohu. Aby sme dosiahli tento ideál, bude dobre často si opakovať slová žalmistu: „Čisté srdce stvor vo mne, Bože, a ducha pevného obnov vo mne!“ (Žalm 5,12)

preložila rehoľná sestra Sapientia

Svetové dni mládeže 2011 s jezuitským programom MAG+S

S Pánom Bohom sme veľká rodina

Magis 2011 - 2. časť: Barcelona - Granollers

V autobuse bolo veselo a živo. Portugalci a Španieli sa stále bavili medzi sebou a s nami, spievali a hrali na gitarách. Typickí južania. Ich temperament sa nezaprel, mali sme oči „vyvalené“, čo robia. Sú to riadne temperamentné náture!

Z okna sme videli, že Španielsko je polopúštna krajina. Mal som pocit, že sme v Mexiku, a nie v Španielsku. ☺ Po asi 8 hodinách cestysme dorazili do Barcelony.

Náš nový domov bol v Katalánsku pri Barcelone v meste Granollers. Boli sme ubytovaní v centre nadácie Vallés Oriental. Založila ju jedna Katalánka, ktorej sa narodilo postihnuté dieťa. My chalani sme boli ubytovaní v jedálni. Dievčatá mali väčšie súkromie na druhej strane nádvoria. Vybalili sme si veci, ktoré sme potrebovali. Po krátkych úvodných pokynoch, ako naša služba chorým bude fungovať, aký budeme mať denný program, sme sa išli naobedovať. Prvýkrát sme jedli španielske jedlo. Bolo zaujímavé a veľmi chutné! Po obede nás zaviezli autami k rezidencii (k ústavu), kde sa niektorí z nás budú staráť o pacientov, ostatní boli rozdelení po malých domoch - flatoch.

Moja maličkosť bola vybraná staráť sa tu o fyzicky a psychicky postihnutých ľudí. Všetkých nás srdečne privítali a začali nám ukazovať celú rezidenciu. Po chvíľke, čo sme tam boli, sme nechápali. Nevedeli sme si predstaviť, ako sa máme my staráť a slúžiť týmto chorým ľuďom!? Prípadalo mi to, že som v škôlke, ale nie v bežnej! Čo tu robíme? Ako sa budeme o nich celý týždeň staráť? Niektorí obyvatelia zariadenia vydávali rôzne zvuky, iní zas pobehovali hore dole, ale väčšina z nich boli takmer úplne fyzicky postihnutí, na vozíkoch alebo ležiaci na posteliach. Veru nikomu z nás nebolo všetko jedno po prehliadke ústavu. Mal som zmiešané pocity, ktoré ma zaplavovali. Miešal sa vo mne

strach, lútosť, bezmocnosť, ale i súcit. Doteraz som sa v živote nestretol s toľkým utrpením, ale i vôľou postihnutých ľudí žiť. Po dvoch hodinách sme odiaľ odišli. Náš Magis kruh sme mali aj tu a po prvýkrát anglicky - Magis circle . Pri Magis krahu si všetci zdieľajú zážitky a pocity z celého dňa. Sestra Carme nám povedala, že sa má každý z nás ísť rozprávať s tou osobou, s ktorou sme sa málo alebo vôbec nerozprávali. Išiel som teda za malou Portugalkou, ktorú som nepoznal. Po zoznámení sme si vo dvojiciach mali zobrať každý veľký papier a mal svojho spoločníka obtiahnuť fixkou na papier (jeho obrys tela). Vznikli z toho komické situácie, a tak sme sa vo veselej nôte naladili aj na sv. omšu. Tú sme mali v našej kaplnke, bola vždy viacjazyčná, najprv v španielskom jazyku a potom v anglickom. Cez prijímanie nám Portugalci zaspievali portugalskú pieseň. Bol som rád, že sa môžeme spolu modliť ako univerzálna cirkev. Je jedno, odkiaľ sme, všetci sme bratia a sestry v Kristovi! Kňaz Josep Lluis bol Španiel a celebroval sv. omšu. Rozprával o svojej ľažkej misiónarskej práci v Maroku, o ľuďoch, ktorí odmietaли prijať Krista, ako i o hlade, utrpení, biede. Nadišiel deň, keď sme mali nastúpiť v službe chorým do ústavu. Cestou do ústavu som premýšľal, ako zvládnem deň v rezidencii. Bol to taký očukávací deň. Mali sme robiť vo dvojiciach, ja som pracoval s Dávidom z Andalúzie. S Dávidom sme sa rozdelili. Dávid dával pozor na Máriu zo Španielska, sprevádzal ju po ústave a ako sa dalo s ňou komunikoval, bola veľmi citlivá! Dávid nemal chybu, hovoril spanglish, to je Španielsko-anglicky, ale pochopil som ho. Na ďalší deň, keď sme prišli do ústavu, chorí v rezidencii práve raňajkovali. Teda, niektorí dokázali jest' sami, ale ostatných kŕmili ošetrovatelia a ošetrovateľky. Aj ja som sa pridal k neľahkej práci ošetrovateľov. Pristúpil som k jednému mladému chorému a lyžičkou som ho

ZAUJALO NÁS

začal kŕmiť. Veru, nikdy by som nepovedal, aké je to ľažké! Trvalo mi, pokým sme sa ja aj môj chorý mladý zverenec nejako zosúladili. Veru som sa zapotil, ale odmenou mi bol úsmev na tvári chorého mládence. Ďalší čas som venoval rozvozom jedla po izbách, sprevádzaním mobilných chorých po chodbách a pokiaľ sa dalo s nimi rozprávať, aj rozhovorom. Uvedomil som si, že k šťastiu postačí aj taká jednoduchá vec - ako cítiť blízkosť človeka, ktorý má o neho záujem, chytenie ruky, pohladenie po tvári, úsmev. A to sa dá všetko i bez slov ... Po príchode domov som si povedal, že si obzriem Granollers. Mali sme tu našu koordinátorku projektu - experimentu Máriu de Portugal, ktorá mala na

starosti náš Magis autobus, ktorá mi vysvetlila cestu a orientačné body, aby som sa bezpečne mohol vrátiť späť. Aj tento deň sme mali náš Magis kruh. Každý mal povedať, čo bolo pre neho v tento deň najťažšie a čo mu dávalo dobrý pocit. Bol som rád, že sme boli v skupinkách z každej krajiny po dvoch, troch, takže sme mali viac času hovoriť o tom, čo sme prežili. Tu som sa podelil s nimi s mojím najťažším zážitkom. Kŕmiť mladého chorého chalana, ktorý bol asi v mojom veku a bol ako dieťa. Nedokázal sa sám bez cudzej pomoci najest. Najkrajší pocit som mal a odmenou mi bolo, keď som v ústave pohladił chorého a on sa usmial. Spomínam si na veselého chorého Husseina z Maroka, ten sa vedel smiať.

Títo ľudia boli vdăční za akýkoľvek prejav lásky! Na ďalší deň v rezidencii bola na našu poctu usporiadana fiesta - oslava. Všetkých pacientov sme priviezli do záhrady do veľkého prístrešku, kde sme s nimi tancovali (s tými, ktorí boli mobilní). Ostatní sedeli a počúvali hudbu. Chorých na vozíčkoch sme chytili a točili sa s vozíčkami a tancovali sme všetci! To bolo smiechu, zábavy! Pripadla mi služba v kuchyni, so Santim zo Španielska, spolu sme umývali riad. Santi mi rozprával história Španielska, dozvedel som sa, že patrí ku šľachtickej rodine Urrecha z Baskitska, ale jeho rodina žije v Madride. Počas siesty som zistil, že Mária de Portugal ide o rok robiť misionárku do Angoly. Prekvapila ma, jej nadanie a odhodlanie, nebojácnosť! Portugalci a Španieli sú viacej zapálení pre Boha ako my Slováci!!! Na ďalší deň sme absolvovali poznávací výlet do Barcelony. Po ceste som sa opäť presvedčil o tom, že bez rozdielu veku, národností, farby pleti a jazykov, vždy nás spája Kristus. Kristus v nás prebúdza dobro, schopnosť vcítiť sa jeden do druhého, chápať sa, aj keď niekedy rečovo máme určité zábrany. Úsmev na tvári a gestikulácia to všetko doplní. Po príchode do Barcelony

sme prišli ku katedrále Sagrada Família. Bol som prekvapený, aká je vysoká a ako je nádherne vyzdobená rôznymi motívmi súsoší. Taký Boží chrám som ešte nevidel. Je asi najvyšší na svete!

☺ Po tom nasledovala prehliadka mesta. Skutočne na mňa zapôsobilo! Je plné historických štvrtí a pamiatok zo stredoveku. Katalánci, ako všetci Španieli, majú radi býcie zápasy. Dokonca som uzrel v jednom z domov na balkóne postaveného býka! Nebol živý, ale čo má hľadať na balkóne?! Na ďalší deň sme dostali za úlohu pomáhať pacientom, aby si vymodelovali rôzne predmety z plastelíny. Chorí pacienti mali s tým veľké problémy, a tak sme sa do tejto tvorivej

činnosti pustili my. No musím podotknúť, že skutočne s touto aktivitou nemám nič blízke, nemám umeleckého ducha, a tak som sa mordoval spolu s nimi. Bol to môj najhorší zážitok dňa, o ktorom som hovoril aj v Magis kruhu zdieľania. V spätnej väzbe som pochopil, že títo ľudia sú bližšie k Bohu ako my. Namáhame sa a snažíme sa dokazovať pred druhými, akí sme výnimoční a vyťahujeme sa, čo sme dokázali! Ale pred Bohom práve takito chorí budú odmenení, svojou nefalšovanou radosťou, úprimnosťou, vďačnosťou. V programe sme mali navštíviť aj kláštor benediktínok, ktorý bol pár kilometrov od Granollers. Kláštor vyzeral ako z filmov o divokom západe. Mysleli sme si, že sme v Amerike, budova vyzerala ako španielska misia v Novom Mexiku alebo v Texase. ☺ Výhľad okolo kláštora bol nádherný. Na kopci sme boli zachvátení krásou okolitej prírody. Sestričky nám porozprávali o živote v kláštore a tu sme mali aj medzinárodnú sv. omšu. Byť v Španielsku a nebyť na futbale, to by sme si vyčítali. A tak sme všetci išli do Granollers, aby sme si pozreli zápas FC

Barcelony s Real Madridom. Mesto bolo plné ľudí ako cez deň, fanúšikov, zábavy a hluku. Nás pobyt v ústave - rezidencii sme zakončili Festou na našu počesť. Ja som s Dávidom predvedol krátky komický tanec. Ináč to bol odo mňa výkon, lebo nie som žiadnen tanecník a skôr pozérám na ostatných z boku miestnosti, ako tancujú. Do živého programu sa zapojil aj jeden z ošetrovateľov, ktorý sa prezliekol za babku a zabával všetkých. Môžem dodať, že Španieli sú riadne temperamentní. ☺ Nadišiel čas rozlúčky, ktorý sa neobišiel bez slz a aj nám bolo na srdci veľmi smutno. Prišla k nám aj zakladateľka nadácie a porozprávala nám svoj trpký životný

príbeh, ktorý viedol k vybudovaniu tohto ústavu. Po jej odchode sme dostali veľký darček. Každý dostał farebný papier s fotkou nás všetkých, do ktorého každý mal napísat pári slov na pamiatku. Každému ešte darovala pások z Peru s indiánskym motívom. Na poslednej sv. omši sme mali na Magis papieri napísat svoje prežité pocity, myšlienky, čo sme si zobražovali z našej služby v ústave. Spomenul som si na jedného milého chorého - latinoameričana Chesa z rezidencie, ktorý vedel, kde kto sedí v jedálni, bez neho by nám naša služba trvala dlhšie. Kde bol, tam zažiarilo slnko. Rozdával všade úsmev, dobrú náladu, radosť, ale i bozky na líca. Nikdy v živote

ZAUJALO NÁS

by ma nenapadlo, že ma niekedy bude bozkávať Ježiš. ☺ With God is all possible!!! - S Bohom je všetko možné!!! SVK+POR+ESP=4EVER

Bolo nám smutno, že odchádzame, bol to nás druhý domov, ktorý sme tu našli! ☺ Našli sme si tu aj veľa priateľov zo Španielska a Portugalska. Boli ako naše sestry a bratia, takí boli k nám otvorení a priateľskí. Vedeli sme, že sa v Madride ešte spolu stretneme, ale aj tak rozlúčka bola ťažká. Všetci sme išli do autobusu na našu ďalšiu cestu, teraz do Madridu na stretnutie so Svätým Otcom!

Peter Andacký ☺
(pokračovanie v budúcom čísle)

Festival chrámových zborov Bojnianske zvony

Kde sa nachádza obec Bojná asi každý zo speváckeho zboru poznal vďaka známemu Ranču pod Babicou, kde možno aktívne v krásnej prírode so zvieratkami tráviť víkendy s deťmi a rodinou. O tom, že sa tu koná už 8. ročník Bojnianskych zvonov sme sa dozvedeli vďaka nášmu mladému zapálenému pre hudbu zbormajstrovi Milanovi Turekovi, ktorý nás prihlásil na festival chrámových zborov. V malebnej obci nás srdceňne privítal miestny kňaz, ako i organista tunajšieho chrámu a zároveň organizátor tohto festivalu - Peter Medek. Kostol sa naplnil do posledného miestečka priaznivcami chrámovej hudby a slávnostným mohutným „Aleluja“ z úst miestneho zboru slávnostne otvoril festival. V ďalších vystúpeniach sa predstavil Zmiešaný zbor z Brodzian pod vedením umelkyne Gréty Švercelovej, ženský spevácky zbor Cantica z Močenku, zbor Laudatio z Partizánskeho, zbor Sursum Corda z Rosiny a chrámový zbor Kostola všetkých svätých z Bojnej. Spevácke zbyro sa prezentovali rôznom zmesou hudby a skladieb od starých majstrov v klasickom duchu, cez gospel, až po modernu. V posvätných priestoroch chrámu sa vznášala modlitba spevu na chválu a slávu Bohu, ktorý nás nekonečne miluje. Každý zbor vydal zo svojich speváckych

môžností maximum, a tak kvalita ako i prežitie piesní so srdcom otvoreným pre Boha zanechala u dychtivých poslucháčov veľký duchovný zážitok. Festival bol ukončený mohutným spevom všetkých spevákov v zboroch, ktorí spoločne zaspievali pieseň „Bože, čos' ráčil slovenskému rodu ...“ Festival sa však týmto neskončil. Nasledovalo agapé, ktoré pre všetkých spevákov, zbyry pripravil miestny kňaz a pohostinní ľudia z obce. Účastníci festivalu boli pozvaní a mohli navštíviť aj miestne múzeum, kde sú vystavené najstaršie kresťanské pamiatky z územia Slovenska, ktoré boli nájdené v katastri obce Bojná. Každý z nás sa lúčil s úsmevom na tvári s novými priateľmi, obohatený novými skúsenosťami a s hrejivým pocitom pri srdci, že sme prežili požehnaný čas.

Verím, že sa o rok nielen opäť stretneme na tomto festivale, ale skúsim aj našim veriacim ponúknut' za hrst' krásne harmonicky znejúcich tónov, piesní a skladieb, ktoré povznášajú ducha a približujú ho aj touto formou k Bohu. „Aby vo všetkom bol oslávený Boh.“

Klaudia

„Radosť vyplýva zo srdca, ktoré sa cíti byť milované Bohom a ktoré miluje Pána.“

Ján Pavol II.

Mesiac(e) úcty

Bola som objednaná na lekárské vyšetrenie v istom väčšom meste. Na poludnie pred daným termínom som sa usadila v čakárni pred ambulanciou a čakala spolu s ďalšími objednanými pacientmi, pokiaľ nás sestrička začne pozývať dnu. Už po chvíli čakania a pozorovania bolo zrejmé, že čas sa posunie, nakoľko ešte dokončievalo vyšetrovanie dopoludňajších pacientov. Trochu som rátala s takoto situáciou, preto som si vytiahla z tašky časopis a pustila sa do čítania. Po istom čase som sa však musela tohto efektívneho využívania času vzdať, lebo hoci vonku bol krásny slnečný októbrový deň, v čakárni bolo prítmie a čítanie pre moje oči namáhavé. Tak som podobne ako ostatní čakajúci blúdila očami po tichej pochmúrnej čakárni, v ktorej napodiv neboli žiadne reklamné tabule či letáky. Mierne oživenie nastalo, keď vyšla sestrička, pozbieraťa od nás potrebnú dokumentáciu a pozvala na vyšetrenie prvú objednanú pacientku. Potom zase ticho a kľud, ideálne podmienky na driemkanie.

Zrazu však túto atmosféru spestril príchod troch nových osôb. Dve panie v stremom veku priviezli na invalidnom vozíku staručkú panu. Umiestnili vozík na vhodnom mieste, upravili polohu starej panej, milo jej vysvetlili situáciu, pripravili ju aj na možnosť dlhšieho čakania. Bolo zjavné, že starká má vážne zdravotné ťažkosti, aj sedenie na vozíčku bolo pre ňu očividne náročné a s ťažkosťou aj komunikovala. No úplne úžasný bol prístup dvoch sprevádzajúcich dám ku starkej. S veľkou pravdepodobnosťou to boli jej dcéry, ktoré boli vo veku, keď sa už môžu hlásiť rôzne zdravotné problémy, ale práve to pridávalo

tomu vzťahu na vzácnosti. Úprimná láska a neha, milé slová či nežnosti, ktorými ju zahŕňali, aby jej skrátili chvíle čakania, odrazu zaplavili pochmúrnu čakáreň a museli sa dotknúť každého z prítomných, kto sa nebránil nalaďiť na takúto frekvenciu lásky a úcty. Vzhľadom na starú panu sa mi zdalo to čakanie nekonečné a keď sa otvorili dvere do ambulancie, priam som si vydýchla. Pohľad na hodinky ma však presvedčil, že to vôbec nebolo až tak dlho, len som sa asi intenzívnejšie vziaľa do situácie starkej. Ďalšie moje čakanie, i keď bolo naozaj dlhé, mi ubehlo rýchlo.

Premýšľala som nad krásnym vzťahom tých zrelých dám k ich mame. Nebolo to nič hrané, predstierať a. Naopak, boli to veľmi spontánne, prirodzené prejavy a neviem prečo, v tej súvislosti som si spomenula na rozprávku „O troch grošoch“. Síce v trochu prenesenom význame, ale napadla mi otázka, koľko lásky si stará pani pri výchove „požičala“, keď teraz jej toľko lásky jej dcéry vracajú. A nepochybujem o tom, že zároveň si aj samy „požičiavajú“. Pretože ak majú deti a tie sú svedkami toľkej úcty, určite je to pre nich ten najlepší a najkrajší príklad.

Myslim, že tento môj zážitok môže byť príkladom a výzvou aj pre každého aktívneho rodiča. Pretože ak si chceme pri všetkých neduhoch, ktoré môže staroba priniesť, užívať úcty a pohody ako stará pani, nemôžeme teraz zabúdať na „požičky“ v citovej oblasti. Lebo ak tu zlyháme, je možné, že sa nemusia v našej starobe nájsť dôvody na splácanie ...

Alžbeta Bezáková

TÝKA SA NÁS

Ako sa dobre vyspovedať?

V jedno daždivé popoludnie uháňala autom po jednej z hlavných ulíc mesta žena. Bola sústredená, lebo cesta bola mokrá a šmykľavá. Zrazu dieťa, ktoré sedelo s ňou v aute, povedalo: „Vieš, mama, premýšľam o jednej veci.“ Matka bola zvedavá, čo sa v tej hlavičke sedemročného dieťaťa objavilo. „Na čo myslíš?“ „Dážď,“ začalo vysvetľovať, „je ako hriech a stierače sú ako Boh, ktorý zotiera naše hriechy.“ Keď matka premohla prekvapenie, spýtala sa: „Všimol si si, že stále prší? Čo to podľa teba znamená?“ Dieťa nezaváhalo ani na chvíľu a povedalo: „My stále hresíme a Boh nám stále odpúšťa.“ Nejestvuje nijaká kniha, do ktorej sa zapisujú hriechy. Boh nemá nijaký register, nijaký katalóg. Boh nás vidí v príomnej chvíli a zahŕňa nás bezpodmienečnouláskou.

Neuveriteľne rýchlo sa blíži čas adventu - prípravy na najkrajšie sviatky v roku, Vianoce. To nás inšpirovalo k tomu, aby sme Vám ponúkli zopár myšlienok na zamyslenie pri spytovaní svedomia a následné vykonanie skutočne dobrej sviatosti zmierenia. Tieto riadky sú adresované nielen mladým, ale všetkým veriacim, bez ohľadu na vek ako i frekvenciu účasti na svätých omšíach počas týždňa.

Ako sa dobre vyspovedať?

1. Spytovanie svedomia

Svedomie je „svätyňa“ v duši. Tu sa stretáva „tvoje ja“ s Bohom. Vo svedomí sa pýtaš Boha, ako On vidí tvoj život. Zistuješ „Jeho názor na vec“. Svedomie ti hovorí, či konáš správne.

Svedomie potrebuje, aby si sa oň stal - aby si ho vychovával. Keďže ide o večný život, treba, aby bolo stále v pohotovosti. Ako sa môžeš staráť o svoje svedomie? Niekoľko návrhov:

- riad' sa Božím slovom a často čítaj Sväté písma,
- počúvaj, čo ti radí Cirkev, čo hovorí Svätý otec, čo sa hovorí na stretku, čo vráví kniaz na Svätej omši,
- nezabudaj pestovať zmysel pre „nadzemské veci“ a k tomu slúži aj meditácia nad Božím slovom,

- rob dobré skutky - cez ne sa svedomie prejavuje a rozvíja,
- je dobré robiť si „revíziu“ svojho života cez ranné predsačzanie a večerné spytovanie svedomia,
- aspoň raz za mesiac sa na chvíľu stíš, pozri do svojho srdca - kto tam vládne? (môže to byť aj duchovná obnova),
- čítaj dobré knihy, nie také, čo ťa navádzajú na zlo,
- ak ťa niekoľko upozorní, že niečo robíš nie správne, zamysli sa nad tým,
- jedným z najväčších dobier je dobrý spovedník - nájdí si ho.

Ťažký hriech

Ťažký hriech je úplne vedomé a úplne dobrovoľné prestúpenie Božieho príkazu vo väčnej veci. Úplne vedomé a úplne dobrovoľné znamená, že človek si je celkom vedomý toho, čo robí. Rozum a vôle sú vtedy úplne „aktivované“. Ak človek pri plnom vedomí a úplne slobodne robí to, čo Boh nechce, ide o hriech. A to môže byť v menej väčnej alebo vo väčnej veci. Ak ide o väčnu vec, je to ťažký hriech.

Pri hriechu človek vystupuje proti Božiemu poriadku a všetko ničí. Najviac škodí sebe. Ťažkým hriechom strácame všetko. Odmietame milosť posväčujúcu, Boží život. Večný život, „v nás nie je“. Keď sme v stave ťažkého hriechu, sme duchovne mŕtví. Boh nám naštastie opäť ponúka svoj život. Cez sviatosť zmierenia.

Pri ľahkom hriechu - ak nejde o väčnu vec, tiež urážame Boha, odmietame Jeho plán s nami. Ľahké hriechy nám Boh odpúšťa, keď ich úprimne ľutujeme. Nie je nutné ísť hneď na sviatosť zmierenia. Ale ani ľahké hriechy netreba podceňovať. Treba sa ich snažiť odstrániť. Každým hriechom sa vziaľujeme od Boha - od šťastného života.

Najprv prosím Ducha Svätého o pomoc, aby som pravdivo spoznal stav svojej duše - v čom som v rozpore s Božou vôleou. Potom si pomôžem vhodným spovedným zrkadlom (napr. „A tak klopem na nebeskú bránu“ od Jozefa Luscoňa - ak si ho chceš kúpiť, povedz animátorom). Zistené hriechy si zapamätám, prípadne zapíšem.

2. Vyznanie hriechov

Vo sviatosti zmierenia treba vyznať všetky hriechy, ich počet. Treba uviesť aj okolnosti, ktoré hriechy „pritvrdzujú“. Hriechy vyznávam nahlas a zrozumiteľne. Nemrôlem si ich len tak popod nos. Nezaobaľujem ich do zbytočných rečí.

Vedomé zamlčanie ľažkého hriechu, jeho počtu alebo väznych okolností je svätokrádež - zobraľ som niečo, na čo som nemal právo. Taká spovede' je svätokrádežná - rozhrešenie je neplatné.

Náprava je možná: vykonať si dobrú - „generálnu“ spovede' zo všetkých ľažkých hriechov od poslednej platnej spovede.

3. Lútosť nad hriechmi

Všetci sme hriešni, ale jedni hriechy ľutujú, a iní nie. Tí, čo robia pokánie, majú nádej, že budú žiť večne. Bez úprimnej ľútosti mi kňaz nemôže dať rozhrešenie. Ak by som to robil len „naoko“, páčam svätokrádež.

4. Zadostučinenie - úkon kajúcnosti

Prijatie úkonu kajúcnosti je znakom toho, že to s pokáním a polepšením sa človek myslí úprimne. Rozhrešenie odstraňuje hriech, ale nie všetky následky, ktoré každý hriech prináša. Hriešnik musí urobiť ešte niečo, aby odčinil svoje hriechy: Musí primeraným spôsobom zadostučiniť za svoje hriechy. To sa volá aj pokánie.

5. Predsavzatie

Ježiš nám ukázal, akí máme byť. Pri spytovaní svedomia skúmam, čo mám robiť, aby som sa pripodobil Ježišovi. Zo zistených skutočností má vzniknúť predsavzatie. Potom príde k slovu vôle a čin - a to je pokánie. Predsavzatie je „pokračovaním“ spovede v bežnom živote. Má byť konkrétné, zamerané proti najťažším hriechom, prípadne proti osobnému sklonu, ktorým najčastejšie hreším.

Zopár rád pre šťastný - svätý život :)

Je dobré mať stáleho spovedníka.

Ked' sa spácha ľažký hriech, človek by mal k sviatosti zmierenia pristúpiť hned.

K sviatosti zmierenia je vhodné pristupovať aspoň raz za mesiac.

Ak má človek opravdivú ľútost, niet takého hriechu, ktorý by Boh neodpustil.

ZAMÝSLENIE

Pracovná časť:

Napiš si tri kroky, ktorými chceš vychovávať svoje svedomie:

1.)

2.)

3.)

Daj si predsavzatie, kedy pristúpiš najbližšie k sviatosti zmierenia. Dátum si poznač. Je dobré pristupovať k sviatosti zmierenia aspoň raz za mesiac. Môžeš si sem poznačiť, kedy chceš chodievať na spovede' (napr. každý prvý piatok v mesiaci).

Advent predo dvermi

V živote musíme veľakrát na niečo čakať. Študenti čakajú na výsledky písomnej skúšky, chorí čakajú na výsledky vyšetrení, čakáme na rozhodnutia úradov, očakávame, čo nám prinesie nová mena ... Aké je toto naše čakanie? S čím je sprevádzané? Často napäťim, zhonom, obavou ...

Aj Mária čakala ... V tichu, komôrke svojho srdca túžobne očakávala príchod Mesiáša. Vôbec netušiac, že práve ona sa môže stať tou vyvolenou Matkou. Bola pripravená. Aj keď ostala prekvapená príchodom Božieho posla, v pokoji a rozhodne povedala svoje: „fiat“ - „nech sa stane Tvoja vôle.“

Boh sa uponížil, vzal si podobu človeka a prišiel na svet ako bezbranné dieťa odkázанé na pomoc iných. Panna Mária bola tá, ktorá Mu ako prvá poslúžila. Tým, že Ho prijala pod srdce a potom Mu spolu s pestúnom, svätým Jozefom, slúžila.

Aj my sa tak, ako jednoduchá dievčina Mária, môžeme pripravovať na chvíľu, keď príde nás čas. Čas navštívenia Pána. Čas, keď sa s Ním raz stretneme pri osobnom súde, hned' pri odchode do večnosti a potom pri poslednom súde.

Ako sa máme pripraviť na tento čas? Tak, ako Panna Mária - v tichu a v službe. Uvedomujúc si, že Boh nás stvoril toľkých preto, že sa navzájom potrebujeme. že každý je jedinečný, potrebný a užitočný. Keby Boh chcel, aby sme nikoho nepotrebovali a nikto by nepotreboval nás, stvoril by každého samostatne na pustom ostrove. Preto sa v tichu a v modlitbe máme pripravovať na to, aby sme dokázali povedať áno, keď bude treba niekomu pomôcť, poslúžiť a zároveň, aby sme sa učili a dali možnosť, aby druhí pomohli nám.

A práve advent je ten vzácny čas prípravy, očakávania a stíšenia sa. Nie v strachu, nie v napäti, ale v pokoji a s radosťou sa učíme povedať svoje „fiat“ pre každú udalosť - aj nečakanú a nepríjemnú. Povedať svoje „áno“, „Tvoja vôle nech sa stane“. Vtedy sa začne rodiť niečo nové. Začne klíčiť niečo krásne - naša láska a oddanosť Bohu, ktorá sa prejavuje láskou a službou blízynam. Lebo „vieru bez skutkov je mŕtva“.

Keď budeme takto žiť, začneme pomaly

rozžarovať okolo seba svetlo, ako keď sa postupne zapáľujú adventné sviece a svetla tým pribúda. A čím viac budeme konať dobro, tým viac bude svetlo okolo. To bude naša najlepšia príprava na Vianoce. Aby Spasiteľ, ktorý chce prísť a hľadá prístrešie, kde by sa mohol narodiť, našiel v nás pripravený príbytok. Našiel naše srdcia čisté a rozžiarene (po dobrej sviatosti zmierenia), naplnené láskou v oddanej službe blíznym. Týmto môžeme pripraviť už teraz najkrajší a najvzácnejší darček na Vianoce pre tých, ktorých chceme obdarovať. Darček, na ktorý má každý - bohatý, ale aj chudobný. Dar sebadarovania sa, darovania svojho času, svojej ochoty, vľúdnosti, úsmevu ...

Pri adventnom venci si môžeme v tichu, v modlitbe osobnej, ale i so svojimi blízkymi, uvedomovať čoraz viac, čo je zmyslom adventu. Keď v prítmí pri blikajúcich sviečkach si nájdeme chvíľku na porozprávanie sa so svojimi najbližšími, priateľmi. Aby sme sa bez ponáhľania navzájom povzbudili a podelili so svojimi bolesťami, radošťami. Toto je naozaj vzácny čas stíšenia, ktorý v našom uponáhlanom svete chýba čoraz viac a viac.

Ak takto prežijeme advent, Vianoce budú plné radosti, aj keď nestihнемe všetko porobiť. Na Štedrý deň budeme prežívať radosť vo svojich srdciach, keď po období vedomého stíšenia sa naznie radostné: „Dobrý Pastier sa narodil, by ovečky vyslobodil.“

Advent nám ponúka veľa možností. Slobodne sa môžeme rozhodnúť, ako ho prežijeme. Naháňaním, obavami, stresom, spevom vianočných piesní? Alebo v stíšení, v pokoji, v službe blíznym, v túžobnom očakávaní nádherného obdobia Vianoc radostne si spievajúc „Príde, príde nás Spasiteľ, cestu mu pripravme?“

A možno si môžeme každý sám sebe povedať: „Aký bude môj advent, také budú i moje Vianoce. Aký bude môj život, taká bude i moja večnosť.“ Teraz je na to ten správny čas!

Prajem Vám i sebe požehnaný advent. Nech sa okolo nás stále viac a viac rozžaruje svetlo radosti, lásky a pokoja.

spracoval a upravil Boris

Sväťime a spomíname

Katolícka cirkev slávi 1. novembra Sviatok všetkých svätých. O deň neskôr je Pamiatka zosnulých. Cintoríny sa tieto dni napĺnia ľuďmi, ktorí sa zhromažďujú okolo hrobov svojich príbuzných. Hroby sú vyzdobené vencami a kvetmi a tiež osvietené sviecam. Vence a kvety vyjadrujú úctu a uznanie života tých, ktorí už nie sú medzi nami. Rozsvietené sviece, akoby chceli prežiať tmu smrti a hrobu. Je tu neúprosný zákon života a smrti, ktorý sa uplatňuje na každom človeku, chudobnom i bohatom, slávnom i obyčajnom, vysokopostavenom aj jednoduchom. A predsa za touto bezmocnosťou sa skrýva znamenie víťazstva, Kristov kríž. Kríž, znak utrpenia a smrti sa stal znakom víťazstva v Kristovom zmŕtvychvstaní. Preto kresťania každý hrob svojich príbuzných označujú znamením kríža.

Kresťanský spisovateľ Tertulián koncom druhého storočia píše, že kresťania vykonávali výročnú spomienku na zomrelých. Zhromažďovali sa pri výročnej slávnosti smrti mučeníka okolo jeho hrobu k spoločnej oslave v presvedčení, že mučeník hneď po svojej smrti vstupuje do Božej slávy. Preto sa kresťania nikdy nemodlili za ich spásu, ale naopak, prosili ich o príhovor, aby prosili pred Božím trónom za zosnulých. V katakombách sv. Sebastiána je napríklad nápis, ktorý vyjadruje prosbu o príhovor svätých apoštолов Petra a Pavla za Viktora: „*Sancte Petre et Paule petite pro Victore*“, čo jasne nasvedčuje, že veriaci si nielen spomínali na svojich zosnulých, ale zároveň sa za nich modlili a prosili aj privilegovaných svätcov, za ktorých vždy považovali mučeníkov, aby sa za nich prihovárali u Boha. V 10. storočí svätý Odilo, ktorý bol opátom v benediktínskom kláštore v Cluny určil, aby sa pamiatka na zosnulých slávila vždy 2. novembra, čiže deň po Sviatku všetkých svätých, a to vo všetkých kláštoroch jeho rehole. To sa potom rozšírilo do celej Cirkvi. Sviatok Všetkých svätých bol ustanovený vtedy, keď bol v Ríme vysvätený pohanský chrám Pantheon, postavený

v roku 27 pred Kristom, ako chrám pre všetkých rímskych bohov. Cisár Fokas daroval tento chrám pápežovi Bonifácovovi IV., ktorý ho upravil na kresťanské bohoslužby, dal do neho preniesť relikvie mučeníkov a posvätil ho ku cti Matky Božej a všetkých mučeníkov 13. mája v roku 610. V Ríme sa sviatok slávil od tohto roku a pre celú Cirkev ho ustanovil pápež Gregor IV. v roku 840, pričom tento sviatok pomenoval **sviatkom Všetkých svätých** a preložil ho na **1. november**. Postupom času sa vyvinula tradícia, v ktorej veriaci 1. novembra oslavovali všetkých svätých, čiže oslávenú Cirkev v nebi, a následne **2. novembra** si **pripomínali zosnulých**, ktorí ešte nie sú v stave oslávenia, ale v stave očisťovania, čiže **v očistci, a potrebujú modlitby a prosby veriacich, aby mohli dosiahnuť plné oslávenie v nebi**. Pre veriacich 2. november, tiež nazvaný dňom dušičiek, nie je len spomienkou, ale zároveň aj modlitbou k Bohu, aby ich duše prijal k sebe do večného domova, kde nájdú trvalý pokoj a šťastie bez konca. Veniec a

svieca preto nie sú len obyčajným konvenčným znakom pre veriaceho človeka, ale hlubokým gestom vzájomnej spolupatričnosti, ktorú kresťania vyjadrujú aj v apoštolskom vyznaniu viery; „verím v spoločenstvo svätých“. Písma hovorí, že Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých, preto pevne veria, že ani zosnulí nie sú mŕtví, ale žijú, hoci inakším spôsobom a na inej úrovni, ako je pozemský život. Vencom si teda našich zosnulých uctievame a sviecou vyjadrujeme vieru a nádej vo večný život. **Svieca**, ktorú kladieme na hrob zahalený točkou tmou, naznačuje **svetlo žiariace z Krista, ktoré preniká temnoty smrti a nám dáva nádej, že život sa neskončí tu v smrti a v hrobe, ale že z tejto temnej brány smrti je východisko do nového svetla a života.**

spracoval Milan

DET SKE OKIENKO

Posledný súd

Žena po jednoduchom a pokojnom živote umrela a vzápätí sa našla v dlhom a usporiadacom sprievode ľudí, ktorí pomaly postupovali k najvyššiemu Sudcovi. Ako sa tak blížila k polovici sprievodu, stále zreteľnejšie počula Pánove slová.

Počula, ako Pán jednému zo sprievodu povedal: „Pomohol si mi, keď si zraneného na autostráde zaviezol do nemocnice, vojdi do môjho raja.“ A potom druhému: „Ty si poskytol chudobnej vdove bezúročnú pôžičku, podľa prevezmi si večnú odmenu.“ A ďalšiemu: „Ty si zadarmo robil veľmi náročné chirurgické operácie, a tak si mi pomohol vrátiť mnohým nádej, vojdi do môjho kráľovstva.“ A tak ďalej.

Úbohá žena, celá prelaknutá, si pri svojom úsilí nemohla spomenúť, čo mimoriadne v živote urobila. Chcela vystúpiť z radu, aby mala čas zamyslieť sa, ale to sa vôbec nedalo. Usmievavý, ale rozhodný aniel jej to nedovolil. S bijúcim srdcom a s veľkým strachom prišla pred Pána. Hned cítila, ako ju zaplavil Jeho úsmev.

„Ty si žehlila všetky moje koše ... Vojdi do môjho šťastia.“

Niekedy je veľmi ťažké predstaviť si, že to každodenné, to obyčajné je mimoriadne, neobyčajné.

(Z knihy Bruno Ferrero: Je tam hore niekto)

Nedá mi, aby som sa s vami nepodelil o email, ktorý koloval po internete a ktorý si mnohí našli vo svojich emailoch. Jeho obsah ma prinútil zamyslieť sa nad sebou.

Ked' do kostola vstúpia teroristi

Myslíme to s Bohom vázne?

V jedno predpoludnie slávili v kostole svätú omšu. Zástup 2000 zhromaždených prekvapivo vzhliadne na dvoch hostí, ktorí práve vošli. Obidvaja odetí po päty v čiernom a u oboch v rukách samopal. Jeden z nich zvolá:

„*Ktokolvek, kto si myslí, že mu Kristus stojí za to, aby dostal ranu zo samopalu, nech ostane pokojne sediet.*“

Spevokol sa v tom momente vyrútil von ... Aj zo zboru predstavených ich pári zutekalo ... Odišla aj väčšina z prítomných zhromaždených ... Z 2000 prítomných veriacich ostalo len 20 ľudí. Jeden z ozbrojených sa nato obzrie vôkol seba a pozrúc na kňaza, povie:

„*V poriadku, otče, osloboď som ťa od falošných a pretvárky. Teraz už môžeš začať s kázňou. Želám pekný deň!*“

Vtom sa obaja cudzinci otočili a odišli.

D E T S K E**O K I E N K O**Zahod'

--	--	--	--	--

	E2	B3	D3	C4	D5	E5
A	Z	B	E	D	L	
1	Z	B	E	D	L	
2	M	A	Ć	í	Z	
3	O	Á	P	V	F	
4	Z	Á	I	E	K	
5	J	T	G	S	ň	

a príde: .....

E	P	T	Ó	L
Á	R	O	N	O
ň	A	Á	K	O
Á	V	O	L	S
O	J	N	O	E

ÁRE, ÁRON, SLOVÁ,
TRŇ, VARĽÓT, NOE, ESO

Závisť je nerest', no nie sme pred ňou bezmocní. Čo robiť?

1) Uvažuj nad skutočnou hodnotou vecí, pretože závisť je výsledkom chamtivosti, marnivosti a pýchy. Trpia ňou tí, ktorí si vážia materiálne statky.

2) Všímaj si požehnania vo svojom živote. Každý z nás má veľa dobrých vecí, ktoré nemá iný.

3) Rozvíjaj čnosti, ktoré sa neznesú so závisťou: lásku, súcit, priateľstvo, dobroprajnosť. Láska a závisť nemôžu jestvovať spolu. Láska zmenila na nepoznanie nejedného človeka.

4) Bud' spokojný s tým, čo máš a to, čo máš, rozvíjaj. Pracuj s materiálom, ktorý ty máš k dispozícii a uvidíš, aký budeš originálny.

Váš Pútniček

Sviečka za nenaistené deti

V deň, keď si budeme spomínať na našich drahých zosnulých, spomeňme si aj na zomrelé nenaistené deti.

Zjednoťme sa večer 2. novembra v modlitbe za zomrelé nenaistené deti a v úmysle za ochranu života. Svoje modlitby prednesme pred nemocnicami, kde sa vykonávajú umelé potraty a na iných vhodných miestach. Spomienku na nenaistené deti môžeme vyjadriť aj umiestnením horiacich sviečok v oknách našich domovov a zakúpením Sviečky za nenaistené deti.

Modlitba za úctu k životu

Bože, darca života, chválime ťa a zvelebujeme za to, že si nám dal veľký dar života.

S veľkou dôverou prosíme o tvoje milosrdenstvo pre všetkých našich drahých zosnulých. Spomínáme si aj na tých najbezbrannejších, ktorí zomreli násilnou smrťou ešte skôr, ako sa mohli narodiť.

Sviečka za nenaistené deti

Teba, najľaskavejší Bože, prosíme o svetlo pravdy pre rodičov takto zabitých detí, ale aj pre tých, ktorí sa chystajú svoje počaté dieťa usmrtiť, aby pochopili, že dieťa je tvoj dar, a nie ich vlastníctvo.

Prosíme ťa za lekárov a zdravotníckych pracovníkov, ktorí asistujú pri usmrcovaní počatých detí, aby spoznali hrôzu svojho počinania, nespreneverovali sa svojmu poslaniu a boli vždy na strane života.

Prosíme ťa za tých, ktorí v spoločnosti šíria kultúru smrti. Zošli im svetlo pravdy, aby spoznali hodnotu každého ľudského života a mali ho v úcte.

Dobrotivý Bože, prosíme ťa za nás všetkých, aby sme s tvojou pomocou, každý na svojom mieste a vo svojom povolaní, vydávali svedectvo krásy, vznešenosťi a dôstojnosti ľudského života od počiatia až po prirodzený skon, a tak prispievali k šíreniu „evanjelia života“.

Panna Mária, Matka Božia a naša Matka, prihováraj sa za nás u svojho Syna, aby vyslyšal naše prosby, ktoré predkladáme v tejto modlitbe.

Amen.